

βρωμόδρομος, ιδ. βρωμο - 2.

βρωμοδυόσμος ό, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βρω-
μόδυοσμος ΜΣτεφανίδ. Όρολογ. Δημώδ. 1 (1941) 9.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και δυόσμος.

Τό φυτόν βληχώνι, δ ιδ.

βρωμοξητειᾶνος, ιδ. βρωμο - 2.

βρωμοζωή ή, πολλαχ.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και ζωή.

Ζωή άθλία, τλαιπωρημένη έκ βασάνων και στερή-
σεων. Συνών. παλαιοζωή.

βρωμοζώντανος επίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Άκάθαρτος, ρυπαρός (οίονει ζωντανός δζων ως εάν
ήτο νεκρός).

βρωμοθήλυκο τό, σύνηθ. βρουμονθήλ'κον βόρ.
ιδιωμ.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και θηλυκό, δι' δ ιδ. θη-
λυκός.

1) Κόρη άθλία, έλεεινή. 2) Κόρη άνήθικος, αί-
σχρᾶς διαγωγής. Συνών. βρωμοκόριτσο.

βρωμόκαιρος, ιδ. βρωμο - 5.

βρωμοκαλόκαιρο, ιδ. βρωμο - 5.

βρωμοκαμπίτης ό, Ήπ.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή), κάμπος και της παραγω-
γικής καταλ. -ίτης.

Χλευαστικώς ό κάτοικος πεδινού μέρους (κατ' αντί-
θεσιν πρὸς τὸν όρεινόν).

βρωμοκάραβο, ιδ. βρωμο - 3.

βρωμοκαρυά ή, Άττικ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ.
Δημητρ. βρουμουκαρυά Μακεδ. (Χαλκιδ.) βρουμουκαρά
Θράκ. (Σουφλ.)

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και καρυά.

Τό φυτόν άίλανθος ό άδενώδης (ailanthus glandu-
losa). Συνών. άγριοκαρυδζά, βρωμοκαρυδζά.

βρωμοκαρυδζά ή, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και καρυδζά.

Βρωμοκαρυά, δ ιδ.

βρωμοκείτομαι Κῶς.

Έκ τοῦ ούς. βρωμα (ή) και τοῦ ρ. κείτομαι.

Κατάκειμαι έντός βρώμας, άκαθαρισίων: Άσμ.

Σάν τέτοια κοπρολάχανα κι άγριορρεπανίδες

ς τούς δρόμους βρωμοκείτονται με σάπρες τοίς όρπίδες
Συνών. βρωμοκοιτάζομαι.

βρωμόκελλο, ιδ. βρωμο - 2.

βρωμόκερο, ιδ. βρωμο - 3.

βρωμοκίτρινος επίθ. ΠΒλαστ. Κριτικ. Ταξίδ. 66.

Έκ τοῦ ούς. βρωμα (ή) και τοῦ επίθ. κίτρινος.

Ό έχων κίτρινον χρώμα και ών άκάθαρτος, ρυπαρός:
Σκυλλιά βρωμοκίτρινα, τσιμπουρόσκυλλα.

βρωμοκλάδι τό, Στερελλ. (Δωρ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ.
Βλαστ. βρωμοκλάρι Πελοπν. (Βούρβουρ.) βρωμόκλαδο
Ρόδ.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και κλαδί.

Τό φυτόν άνάγυρις ή δύσοσμος (anagyris foetida).
Συνών. άνάγυρος (Π), βρωμολυγαρζά, βρωμολυ-
γζά, βρωμοῦσα, βρωμουσζά.

βρωμοκλέφτης, ιδ. βρωμο - 3 β.

βρωμόκληρα ή, Κεφαλλ.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και κληρα.

Παιδίον άθλιον, έλεεινόν.

βρωμοκοιλιά ή, Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και κοιλά.

Βρωμα, δυσωδία της κοιλίας (νοείται ως νόσος): Νά
σέ φάη ή βρωμοκοιλιά! (άρά).

βρωμοκοιτάζομαι Μακεδ. (Φλόρ.)

Έκ τοῦ ούς. βρωμα (ή) και τοῦ ρ. κοιτάζομαι.

Βρωβοκείτομαι, δ ιδ., άρατικῶς: Άσμ.

Έπεσε νά κοιμηθῇ | και νά βρωμοκοιταστῇ.

βρωμοκολιάζω Σέριφ.

Έκ τοῦ ούς. βρωμόκολος.

Προσβάλλομαι από νόσον προκαλουμένην από τὸν
βρωμόκολον: Βρωμοκολιάζει ή ντομάτα.

βρωμοκολιός, ιδ. βρωμο - 3.

βρωμόκολος επίθ. Σέριφ. Σῦρ. κ. ά. — Μακρυγ.
Άρχ. 2,22.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και κόλος.

1) Νωθρός, όκηρὸς Σῦρ.: Αὐτός εἶν' ένας βρωμόκο-
λος και δέ θέλει νά πιάσῃ δουλειά. 2) Άτολμος, δειλός
Μακρυγιάνν. Άρχ. ένθ' άν.: Τί βρωμόκολοι εἶστε εἰς,
φοβάστε κι από τὸν ἥσκιο σας! 3) Οῦς., πτηνὸν τὸ
όποιον επικαθήμενον εἰς τὴν ντομάταν προκαλεῖ νόσον
αὐτῆς Σέριφ.

βρωμόκοντος, ιδ. βρωμο - 6.

βρωμοκόριτσο, ιδ. βρωμο - 2 και 3 β.

βρωμόκορμος επίθ., Κεφαλλ. Μῆλ. Σῦρ. κ. ά.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και κορμί.

Ό άξιος άποστροφῆς εἶτε διὰ τὴν ρυπαρότητά του
εἶτε τὴν ἠθικὴν άθλιότητα.

βρωμοκορφοξυλζά, ιδ. βρωμο - 1.

βρωμοκουκουβάγζα ή, Ήπ.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και κουκουβάγζα.

Γλαῦξ άποπνέουσα δυσωδίαν: Άσμ.

Δέν ἦσουν άξιος νά χαρῆς πέρδικα μαυρομάτα,
άπὲ σοῦ πρέπει νά φιλῆς τὴ βρωμοκουκουβάγζα,
όπου τὰ χνότα της βρωμοῦν σάν σάπια κολοκύθα
(μεταφ. ἐπὶ προσώπου). Συνών. βρωμοχουχλουβάγζα.

βρωμοκούναβο τό, πολλαχ. βρουμουκούναβου πολ-
λαχ. βορ. ιδιωμ. βρωμοκούναδο Άθ.

Έκ τών ούς. βρωμα (ή) και κουνάβι.

1) Τὸ ζῶον όξογαλῆ τοῦ γένους τών ικτίδων. 2)
Τὸ δέρμα της όξογαλῆς.

βρωμόκουτος, ιδ. βρωμο - 6.

βρωμόκουτσος, ιδ. βρωμο - 6.

βρωμοκουτσουνάδα, ιδ. βρωμο - 1.

